

mener, vilde det være dig ganske umuligt at gøre en Tilnærmelse til Oberst Bjerregrav?»

Per vendte Hovedet om. Han vidste i første Øjeblik ikke, om han skulde give sig til at le eller blive vred. Han valgte det første.

»Hør, lille Børn!« sagde han, idet han atter saae i Spejlet. »Jeg tror, det fordrukne Asen har gjort jer kulrede! ... Dersom han har bildt jer ind, at vi ikke kan undvære hans Assistance, kan I hilse ham fra mig og sige, at han kan slikke — noksagt. Bliv bare ikke nervøse! Naar det gamle Skøvl bjæffer, er det, fordi han ikke tør bide.«

»Jeg giver dig — paa en Maade — naturligvis ganske Ret«, svarede Ivan, hvem hans spørgende Tone gjorde lidt dristigere. »Det er naturligvis ganske sindssvagt at tillægge hans Tilslutning nogen afgørende Betydning. Vi vil altid kunne skaffe os et andet Navn at pynte med. Men paa den anden Side, naar nu vore kære Medstiftere ikke kan bringes bort fra den Ide, at netop han er uundværlig; og naar han selv har erklæret sig villig til — paa visse Betingelser — at støtte Foretagendet og medvirke ved Startningen, saa — —«

»Hvad saa?«

»Saa ... jeg mener ... saa«, gentog Ivan og vred sig som i Mavekrampe, — »saa vilde det jo unægtelig lette Sagens Gang betydeligt, om du,